

Arrest

nr. 109 519 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 april 2012 het Rijk binnen en diende op 6 april 2012 een asielaanvraag in. Op 30 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn. Van 2000 tot 2008 verbleef u, samen met uw familie in Tira, Khyber Agency dat deel uitmaakt van de Federal Administrated Tribal Areas (FATA).

U kende problemen in Tira toen de Taliban zowel smeergeld als strijders van elk gezin eiste. Uw familie weigerde iemand te leveren, waarna de Taliban op een nacht in maart of april 2008 u trachtte mee te nemen maar hun poging mislukte. De volgende nacht kwamen ze opnieuw en u schoot vier Taliban-strijders neer. De ouderen van het dorp contacteerden de leider van de groep om deze moorden met geld te compenseren. De derde dag werd uw huis echter aangevallen door de Taliban. Uw oom, neef en moeder kwamen om bij deze aanval. U werd ontvoerd door de Taliban en gedurende één maand en twintig dagen vastgehouden. De Taliban wilde u brainwashen opdat u een zelfmoordaanslag zou plegen. U kon echter ontsnappen op 28 juni 2008 en vluchtte naar Kohat, in Khyber Pakthunkwa. Daar ontving u tussen 2008 en 2011 evenwel dreigbrieven van diverse groeperingen. De auto van uw neef werd eveneens in oktober 2008 aangevallen.

Op 17 oktober 2011 werd de leider van het veiligheidscomité waarvan u lid was en dat vijftien dagen hiervoor werd opgericht, A.-U.-R. (...), vermoord door de Taliban. U besloot te vluchten en verliet op 20 oktober 2011 het land. Vijf dagen na uw vertrek hoorde u dat de ISI, de Pakistaanse veiligheidsdienst, bij u thuis was langs geweest. U zou beschuldigd worden van steun aan de Taliban. U kwam in België aan in april 2012 en diende op 6 april 2012 uw asielaanvraag in. Twintig dagen voor uw verhoor op het Commissariaat-generaal verdween uw vader. U weer niet waar uw broers verblijven op dit moment.

Ter staving van uw asielrelaas legt u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal volgende documenten neer: dreigbrieven, foto's, overlijdensakte van uw vrouw, een document in verband met een stadsproject, een klacht, een first information report (FIR), een brief, de identiteitskaart van uw vader, nieuwsartikels, artikels in verband met de algemene situatie in Pakistan, een bewijs in verband met uw domicilie, een document in verband met het veiligheidscomité, en twee schoolattesten. Later stuurde u eveneens uw identiteitskaart op.

B. Motivering

U vreest extremistische organisaties zoals de Taliban bij een eventuele terugkeer naar Pakistan omwille van het feit dat u in het verleden Taliban-strijders vermoord hebt en deel uitmaakte van het veiligheidscomité van burgers tegen de Taliban. Eveneens vreest u de ISI, de Pakistaanse veiligheidsdiensten, omdat zij menen dat u de Taliban steunt. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst bevatten uw verklaringen verschillende onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling zetten. Zo verklaart u dat u in maart of april 2008 vier Talibanstrijders doodschoot. Enkele dagen later viel de Taliban uw huis aan en nam u mee. (CGVS p. 12) U zou vervolgens één maand en twintig dagen in een Taliban-gevangenis hebben doorgebracht waarbij de Taliban u probeerde te brainwashen om een martelaar te worden. (CGVS p. 14) Gezien het feit dat u vier van hun eigen strijders eigenhandig vermoord heeft, is het weinig aannemelijk dat de Taliban, die toch bekend staat voor zijn uiterst gewelddadige handelingen en rigide gedachtengoed, u dan zou sparen en meer nog u zelfs zou opleiden om een zelfmoordaanslag te plegen. Verder is het eveneens weinig aannemelijk dat u besluit in Kohat te blijven wonen, nadat u er in de periode 2008 tot aan uw vertrek maar liefst zeven dreigbrieven kreeg waarin uw leven en dat van uw familieleden bedreigd werd. U verklaart dat deze dreigbrieven op de drempel van uw huis in Kohat neergelegd werden, soms werden deze brieven aan spelende kinderen gegeven die het aan u moesten komen afgeven. (CGVS p. 15-16) Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg duidelijk dat uw belagers, namelijk de Taliban en andere extremistische organisaties, u exact wisten wonen in Kohat. Daarenboven werd uw neef eveneens in oktober 2008 aangevallen door de Taliban, volgens u omwille van uw problemen. (CGVS p. 18) Gezien de ernst van de problemen die u in het verleden met de Taliban gekend had, met name de dood van uw familieleden en uw eigen ontvoering, doet uw houding na het krijgen van dergelijke dreigementen ernstige vragen rijzen. Tenslotte zijn deze dreigbrieven eveneens niet aannemelijk te noemen vanuit het standpunt van de Taliban, of de andere extremistische groeperingen waarvan u het slachtoffer werd. Zo heeft u maar liefst vier Taliban-strijders vermoord, waarna u ontvoerd werd en wist te ontsnappen. Hierna zouden ze u enkel brieven sturen met dreigementen, zonder concrete acties te ondernemen. Het is weinig waarschijnlijk dat een dergelijke gewelddadige en agressieve groepering als de Taliban of soortgelijke extremistische groeperingen, die u bovendien exact wist wonen, u enkel brieven zouden sturen.

Bovendien kan worden opgemerkt dat u tijdens uw voorgaand interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakt van het feit dat de ISI, de Pakistaanse veiligheidsdiensten, bij uw vader langskwamen en vragen stelden over u. U verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel in het algemeen dat mensen van de ISI 's nachts kwamen en de mensen van het dorp meenamen. U maakt geen melding van het feit dat zij langskwamen bij uw vader. (Vragenlijst CGVS, 3.5). U verklaart deze ommissie door het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was, dat u kort moest zijn. (CGVS p. 21) Gezien de vrees die u eveneens koestert ten opzichte van de ISI, is het echter weinig aannemelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken dan niet zou vermeld hebben dat uw vader juist door deze dienst werd lastig gevallen. Hierdoor kan verder getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder blijkt u sinds uw vertrek uit het land geen informatie te hebben over uw broers, noch over uw vader, die enkele dagen voor het gehoor werd meegenomen door onbekenden. Wat uw broers betreft, verklaart u dat u sinds de moord op het hoofd van het veiligheidscomité in 2011 niet weet waar ze zijn, u weet niets over hen. (CGVS p. 4) Nu, gezien de problemen die u heeft in uw herkomstland en gezien het feit dat ook uw familieleden slachtoffer werden van uw problemen, lijkt deze informatie in verband met de mogelijke problemen die uw broers zouden hebben in uw herkomstland, van cruciaal belang voor het inschatten van uw eigen problemen bij een eventuele terugkeer, net zoals eventuele informatie betreffende de verdwijning van uw vader. U blijkt hierover echter weinig informatie te hebben. U weet niet precies wat er gebeurde, u weet zelfs niet wie uw vader meenam. (CGVS p. 6) Gevraagd of uw vader nog andere bezoeken van de ISI kreeg voor zijn vertrek, stelt u dat u niet weet of ze een tweede keer kwamen of niet. (CGVS p. 19) De karige informatie die u heeft over uw broers en vader kreeg u van een kennis met wie u contact had. (CGVS p. 5) U stelt dat u geen andere contactnummers heeft. (CGVS p. 5) Nu, het Commissariaat-generaal stelt zich vragen bij uw lakse houding in het verkrijgen van dergelijke informatie. Gezien het feit dat uw vader, die samen met uw zus voor uw kinderen zorgde na uw vertrek uit Pakistan, verdween en u hieromtrent zeer weinig informatie heeft, verwachtte het Commissariaat-generaal enigszins dat u de moeite zou doen om bijvoorbeeld uw zus te contacteren. Zij kon u immers mogelijks meer informatie geven over de verdwijning van uw vader, alsook over de huidige verblijfplaats en mogelijke problemen van uw broers. U stelt dat u uw zus niet gecontacteerd heeft. U sprak enkel via uw kennis. (CGVS p. 6) Niet alleen blijkt u slechts geringe informatie te bezitten over de verdwijning van uw vader en de huidige verblijfplaats van uw broers, eveneens blijkt u niet op de hoogte te zijn van de problemen die de andere leden van het veiligheidscomité na uw vertrek mogelijks hadden. U weet niet wat er gebeurde na de moord op de leider van het veiligheidscomité. (CGVS P. 18) U stelt dat de andere leden misschien problemen hadden, maar u weet het niet, u heeft geen contact met hen. (CGVS p. 20) U stelt dat u geen nummers heeft van hen in België. (CGVS P. 20) Wederom zijn uw vage verklaringen omtrent de mogelijke problemen van de andere leden van het veiligheidscomité weinig overtuigend. Immers, u besluit te vluchten na de moord op de leider van het comité, waar u eveneens lid van was. Gezien het feit dat u besloot te vluchten juist na deze moord, kan er van u verwacht worden dat u tenminste informeert of de overige leden eveneens problemen kennen, zowel met de extremistische groeperingen als de ISI. Uw verklaring dat u hun nummers in België niet heeft is weinig afdoende. Dergelijke nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,§2,c van de vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtou ook Urdu kent, zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande argumentatie. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vader, uw domiciliebewijs en de schoolattesten van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens die niet betwist worden door het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot de andere documenten die u neerlegt dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat Pakistaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben vanwege de wijdverspreide corruptie bij het verkrijgen van documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wat de dreigbrieven van de Taliban en extremistische groepen betreft, is het eveneens opmerkelijk dat zij gezien de ideologie en pro-Islam houding van deze groeperingen volgens de westerse normen gedateerd zijn. Dreigbrieven zijn ook geen officiële documenten die gemakkelijk door iedereen aangemaakt kunnen worden. De foto's van uw familieleden en hun graven kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven. Het overlijdensattest van uw vrouw, die stierf tijdens een bevalling, toont enkel haar dood aan, maar houdt geen verband met uw aangehaalde problemen. Het document in verband met een project van de aanmaak van een weg en de foto's van de projecten in uw dorp, bevatten geen informatie over de problemen die u in uw land van herkomst gekend heeft. U legt verder een kopie van een klacht neer die op 11 augustus 2008 werd neergelegd in verband met het ongeval van uw neef. Deze klacht is vooreerst enkel een kopie waarvan de bewijswaarde uiterst gering is. In het document wordt vermeld dat u op 10 augustus 2008 een telefonische bedreiging kreeg, maar er staat dat u niet weet van wie deze bedreiging afkomstig was waardoor er geen verband met uw problemen met de Taliban of andere extremistische bewegingen uit blijkt. U legt verder een kopie van een FIR voor in verband met de moord op de leider van het veiligheidscomité. Wederom is dit vooreerst een kopie waaraan weinig bewijswaarde gehecht kan worden. Bovendien wordt u niet vermeld in dit document. De brief van een 'estate officer' handelt over uw vader en maakt geen melding van uw beweerde problemen. Verder is ook het document in verband met de vorming van een veiligheidscomité weinig overtuigend. De authenticiteit en herkomst van dergelijke document is immers onzeker. Zo ontbreken er bijvoorbeeld stempels waardoor dit document door eender wie gemaakt kon worden. U legt verder artikels neer met betrekking tot de moord op het hoofd van het veiligheidscomité en de algemene situatie in Pakistan. U werd nergens in deze artikels vermeld waardoor uw problemen door deze artikels geenszins aangetoond worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de *“Schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen; Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991); Schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het*

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet); Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel".

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan in casu niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden

beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Uit verzoekers verklaringen en uit het administratieve dossier blijkt dat hij zijn asielaanvraag steunt op zijn problemen met de Taliban nadat hij in 2008 vier Taliban-strijders zou hebben vermoord. Verzoeker voert daarnaast nog aan dat de ISI, de Pakistaanse veiligheidsdiensten, hem ook zouden viseren, omdat zij denken dat verzoeker de Taliban steunt.

3.4. Verzoeker voert een verhaal aan dat hij niet kan hard maken. De Raad stelt vast dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt door de Taliban te zijn ontvoerd en vastgehouden. Verzoeker verklaarde dienaangaande *“Ze hielden mij in leven om mij te gebruiken voor hun doeleinden, ze wilden mij brainwashen, mij gebruiken voor een zelfmoordaanval”* (zie gehoor CGVS p.13-14).

Er kan niet worden ingezien waarom een moslimextremistische organisatie als de Taliban verzoeker zou ontvoeren met het oog op het uitvoeren van delicate belangrijke taken die in hun ogen van moslims een martelaar kunnen maken, en dit terwijl verzoeker vier van hun eigen leden zou hebben vermoord. Verzoeker werd tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd hiervoor een verklaring te geven, maar kwam niet verder dan het opwerpen dat *“Ze wilden hun kwade doelen bereiken, mij levend houden, mij te gebruiken voor een zelfmoordaanval. Het eindresultaat is hetzelfde, ik moest sterven. Ze wilden mijn dood gebruiken voor slechte doeleinden”* (zie gehoor CGVS p.14). Dat de Taliban geen vergelding zou nemen maar van verzoeker wel een martelaar willen maken, komt dan ook ongerijmd voor.

Bovendien is verzoeker vaag en ontoereikend over zijn 1 maand en 20 dagen durende opsluiting. Zijn verklaringen over wie de leiding had in het kamp (zie gehoor CGVS p.14; Vraag: *“Wie was de leider van het kamp”* Antwoord: *“Q.M.-u.-h. maar ze hebben groepsleiders en die groepsleiders dragen normaal een masker en ze tonen hun religieuze namen niet, ze hebben valse namen”*) komen verzonnen voor nu niet wordt aangetoond dat de Taliban zich niet kenbaar maken te meer nu ze hun wraakacties opeisen. Verzoeker kon niet aangeven aan welke zelfmoordaanval hij moest meewerken en zijn verklaringen over de opleiding zijn bezwaarlijk ernstig laat staan doorleefd (zie gehoor CGVS p.14 *“Eerst trainen ze je fysiek, ze vragen je te joggen en te lopen”*). Hij komt dan ook niet verder dan het vertellen van een louter verhaal.

3.5. Ook verzoekers gedrag valt niet te rijmen met de beweerde dreigementen van de Taliban aan zijn persoon. Verzoeker zou vanaf 2008 tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst zeven dreigbrieven hebben gekregen. Daarin werd onder andere vermeld *“In de tweede brief zeggen ze dat ze al een waarschuwing gestuurd had, dat ik mij moest overgeven, anders zouden we je eigendom innemen en je huis verbranden”* (zie gehoor CGVS p.15-16). Verzoeker verklaarde tevens dat hij deze dreigbrieven soms aantrof op de drempel van zijn huis of dat hij ze kreeg via kinderen aan wie was opgedragen ze aan verzoeker te overhandigen (zie gehoor CGVS p.16), waaruit kan worden afgeleid dat de Taliban kennis had van het exacte adres van verzoeker. Hoe dan ook is niet aannemelijk dat verzoeker in Kohat zou blijven wonen wanneer hij er gedurende jaren persoonlijk werd bedreigd en zelf zou zijn ontvoerd waarbij men hem zou hebben getracht te brainwashen (zie gehoor CGVS p. 13-14). Dit klemt te meer daar verzoeker wist waartoe zijn belagers in staat zijn, gegeven dat ze beweerdelijk zijn oom, neef en moeder reeds zouden hebben vermoord tijdens de aanval op hun huis in 2008. Evenmin is aannemelijk dat de Taliban verzoeker dreigbrieven zou sturen nadat verzoeker eerst vier van hun leden zou hebben vermoord en daarna is ontsnapt uit hun handen.

3.6. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker heeft nagelaten op de Dienst Vreemdelingenzaken een essentieel element van zijn asielrelaas te vermelden, met name het feit dat de ISI, de Pakistaanse veiligheidsdiensten, bij zijn vader zouden zijn langsgelopen en vragen over verzoeker zouden hebben gesteld (zie gehoor CGVS p. 19-21). Bij de DVZ maakte verzoeker enkel melding van het feit dat de ISI 's nachts kwam en de mensen van zijn dorp meenam op beschuldiging van samenwerking met de Taliban (zie vragenlijst CGVS, p.3 punt 5). Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij op het CGVS, geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, opwerpt dat hij kort moest zijn (zie gehoor CGVS p.21). De Raad merkt op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige

medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). Op verzoeker rust dus een medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Bovendien werd verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of hij nog nadere toevoegingen wenste te doen. Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift in te gaan op bovenstaande vaststelling en verklaart aldus geenszins waarom hij op de DVZ geen melding maakte van deze kerngebeurtenis zodat slechts kan worden vastgesteld dat hij zijn asielrelaas uitbouwt en ombouwt naarmate het verloop van de asielprocedure. Voorts kan niet worden ingezien waarom de zoon van een belangrijke tribale persoon, grootgrondbezitter en zakenman die is ontsnapt aan de Taliban, door de ISI zou worden verdacht van Taliban sympathieën (zie door verzoeker neergelegd attest, stuk 7). Immers de houding van de familie is daarin belangrijk en verzoeker toont niet aan dat zijn familie in de negatieve aandacht stond van de Pakistaanse autoriteiten.

3.7. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij slechts geringe informatie bezit over de verdwijning van zijn vader en de huidige verblijfplaats van zijn broers, noch is verzoeker op de hoogte van de mogelijke problemen van de andere leden van het veiligheidscomité na zijn vertrek (zie gehoor CGVS 5-6 en 18-20), zoals uitvoerig wordt uiteen gezet in de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en de problemen die hier rechtstreeks mee samen hangen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift in te gaan op bovenstaande vaststelling, waardoor deze overeind blijft. Het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen holt de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging volledig uit.

3.8. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op wat voorafgaat, zoals uitgebreid is beargumenteerd in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de verschillende neergelegde documenten zodat de conclusies van de commissaris-generaal dienaangaande staande blijven. Waar verzoeker in het verzoekschrift de commissaris-generaal verwijt de authenticiteit van de dreigbrieven niet te hebben nagegaan vooraleer tot de vaststelling te komen dat het om valse documenten gaat, antwoordt de Raad dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De bewijswaarde van de aangebrachte stukken kan worden geweigerd wanneer deze naar het oordeel van de commissaris-generaal onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.9. Voor het overige brengt verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielaanvraag en de feiten aan de basis van dit aanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen”, “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoeker in deze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”* van 31 oktober 2012) blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking ingrijpend ondermijnd kan worden, maar dat het geweld in de regio is afgenomen en het leger Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle heeft. Anderzijds kan blijken dat deze trend zich sedert 2012 niet langer doorzet in Peshawar waar volgens de SRB het geweld toenam nu de politie en het leger door gericht optreden tegen militanten de orde poogden te herstellen in 2012 doch Peshawar toch nog een toevluchtoord is voor mensen uit Afghanistan en de Federal Administered Tribal Areas (FATA) van Pakistan.

4.4. Gezien verzoekers problemen met de Taliban en de ISI, de Pakistaanse veiligheidsdiensten, niet aannemelijk zijn, beschikt verzoeker - in zoverre al noodzakelijk, *quod non* - desgevallend over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Er kan dan in alle redelijkheid verwacht worden dat het voor verzoeker, een rijke zakenman en grootgrondbezitter van 36 jaar, mogelijk is om zich te hervestigen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

4.5. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zijn asielmotieven voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK